

Kristé

ဆွဲကံကံပါသ်

စိတ်ဝေဒနာရှင်

"စိတ်ရောဂါ ဝေဒနာရှင်"

အဲဒါက ဘာကို ဆိုလိုတာကို ခင်ဗျားတို့ သေချာ သိကြရဲ့လား။

လူတစ်ဦးချင်းတိုင်းက သူတို့ရဲ့ ပျက်စီးလွယ်တဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ အမြဲလိုလို ချုပ်နှောင် ခံထား ရတတ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ အနုအရွယ် စကားလုံး မျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ပြောပြနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ရှိတဲ့ အခါ မျိုးမှာပဲ စိတ်က နူးညံ့ နေမှာပေါ့။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို လာထိခိုက် ဖျက်ဆီးပြီး ပြဿနာတွေနဲ့ ဆက်နွှယ်နေတဲ့ စစ်ပွဲလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ဟာ ပျက်ပြား သွားမှာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ပဲ အေးဆေး နေပါစေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ကတော့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တတ်တယ်ဆို ယုံမလား။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေကိုပဲ အာရုံစိုက် လွယ်တာကိုး။ တစ်ခါတလေ ဒီလိုမျိုး စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေကို အာရုံ စိုက်လိုက်တဲ့ အဆုံးသတ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝဟာ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားရောလေ။

ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် အခြေခံကျတဲ့ နည်းလမ်း တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ကို အပေါင်းသဘောဆောင်တဲ့ အရာတွေနဲ့ ဖြည့်တွေး တတ်ဖို့ပဲ။

မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ စိတ်ဓာတ် ကျလာပြီး၊ ကိစ္စသေးသေးလေးကိုလည်း အရေးကြီး ကိစ္စတစ်ခုလို ပုံကြီးချဲ့ စိုးရိမ် လာမှာပါ။ ဘဝရဲ့ အချိုးအကွေ့ တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ မထင်ထားတဲ့ ကြုံမခန့်မှန်းနိုင်မယ့် ပြဿနာ ပေါင်းစုံ၊ စိန်ခေါ်မှု ပေါင်းစုံနဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ စိတ်သတ္တိ လိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အကြောက်တရားကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှပဲ လူမှုအဖွဲ့အစည်းမှာ ထင်ပေါ် နေမှာပေါ့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခြားသူ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ပျက်စီးစေနိုင်တဲ့ စိတ်လွတ်လက်လွတ် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်လာနိုင်သေး။

စိတ်လွတ်လက်လွတ် လုပ်တတ်တာဟာ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားရတာပါပဲ။ အဲဒီလို စိတ်လွတ်လက်လွတ် လုပ်ဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ပါဘူး။ ပုံမှန်ဘဝမှာ နေထိုင်သူ တစ်ယောက်ဟာ ရုတ်တရက် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်၊ လက်မခံနိုင်တဲ့ ကိစ္စရပ် အကျိုးဆက် တွေကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ဖို့ မလိုတော့သလို တည်ရှိနေထိုင်ဖို့ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိတော့ဘူးလို့ ခံယူထားကြပြီး၊ တုန်လှုပ်မှုတွေနဲ့ ရန်တုံ့ပြန်တတ်တဲ့ အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတာ မျိုးပါ။ သူ့ရဲ့ ဘဝမှာ ရှင်သန်ခြင်း မဟုတ်ရင် သေဆုံးခြင်း နှစ်မျိုးပဲ ကျန်ရှိတယ်လို့ လက်ခံ ထားတာကြပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီခလုတ်ကို နှိပ်ရင် သေမယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ရှေ့ဆက် တိုးကြသေးတယ်။ သူသေလည်း ဆုံးရှုံးစရာ၊ နှမြောစရာ မရှိဘူး ဆိုပြီးလေ။

"ပျော်စရာအပြည့်နဲ့ Kolkata မြို့မှ ကြိုဆိုပါတယ်"

Kolkata မြို့ဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံက လှပတဲ့မြို့လေး တစ်မြို့ပါပဲ။

အခုဆိုရင် ဒီမှာ ည၇နာရီ ထိုးတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိတဲ့အတိုင်း ဒီ
အချိန်ဆိုရင် Howrah ဘူတာရုံမှာ လူတွေ အရမ်း ရှုပ်တယ်။ ရထားက ဘူ
တာကို ဆိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ လူတွေက ပြေးကြ လွှားကြနဲ့ တစ်ခါတလေ တွန်း
မိ၊ တိုက်မိလို့ ရန်ဖြစ် စကားများ။ လူတချို့ကျ စပ်စပ်စုစု။ တချို့ကျ အားပေး
အားမြှောက်နဲ့။ ဒီလို လူတွေကို ပါဝင် ဆင်နွှဲလို့ဆိုပြီး ဆုတံဆိပ် ချီးမြှင့်
ထားရမယ်။ တကယ်ဆို အားလုံးက စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ဖြေရှင်း ရမယ်မ
လား။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ နားမလည် ဘူးလေ။ လူတွေဆိုတာ သေခြင်းကို
အစိုးမရတဲ့ ကမ္ဘာမှာ အတ္တအကြီးဆုံး၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း အဆန်ဆုံး
သတ္တဝါ တွေပဲလေ။

ဒါကို လက်ခံတယ်မလား။ လက်ခံ ရမှာပါပဲ။

အချိန်တွေလည်း ကုန်လာပါပြီ။ ညကလည်း တဖြည်းဖြည်း သည်းထိတ်
ရင်ဖိုနဲ့ ချောက်ချားစရာ ကောင်းလာတာပေါ့။ ညဆိုတာမျိုးက ရာဇဝတ်မှု
အမျိုးမျိုးကို မွေးထုတ်ပေးတယ် ပြောရမယ်။ အထူးသဖြင့် ခေတ်ကို
ခြိမ်းခြောက်လာတဲ့ မူးယစ်ဆေး ကုန်သွယ်တာမျိုး၊ လူကုန်ကူးတာ မျိုးတွေ
ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံနဲ့ နေထိုင်မှု ပုံစံက ဒါမျိုးကို လုံး
ဝ ငြင်းပယ် ကြတာ အားလုံးသိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ။ မူးယစ်ဆေး အလွန်အကျွံ
သုံးစွဲတာတွေ၊ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားတာတွေက လူတွေရဲ့ အသက်ဘဝ
ကို ဖျက်ဆီး နိုင်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောကသား တွေကတော့ ဒါတွေကို
မြတ်နိုး စွဲလမ်းပြီး၊ ဒီမူးယစ်ဆေးတွေမှ မရှိရင် နေ့လေး တစ်နေ့ကိုမှ မ
ဖြတ်သန်း ချင်သလို၊ တကယ်တမ်းလည်း မဖြတ်သန်း နိုင်ကြဘူးလေ။ သူ
တို့သာ တကယ်လို့ အသိစိတ်ဓာတ်ရှိပြီး၊ သူတို့အတွက် မျက်နှာပန်း ပွင့်ဖို့
တင် မဟုတ်ဘဲ ဈေးကြီးပေးရတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေအပြင်
သူတို့ရဲ့ လိုအင် ဆန္ဒတွေပြည့်ဖို့ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ သူတို့မိဘတွေ

ကို စိတ်ချမ်းသာ၊ ပျော်ရွှင်အောင်သာထား၊ ချစ်ခင် ကြင်နာပေးရင်ကို တော်တော် ကြည်နူးဖို့ ကောင်းမှာပဲ။ အခုတော့ ထောင်ကုဋေပေါင်းများစွာ သော စုံတွဲတွေကလည်း မူးယစ်ဆေးကို စွဲလမ်းနေပြီး၊ ဒီလို စက်ဆုပ်စရာ တွေမှာပဲ နေ့တိုင်း အချိန်ဖြုန်း၊ ငွေဖြုန်း နေကြတာပါပဲ။

နောက်တစ်ခုကတော့ လူကုန် ကူးတာပေါ့။ လူကုန်ကူးတာကလည်း ဒီ ခေတ်ထဲမှာ စီးပွားရေး တစ်မျိုးလို ဖြစ်နေပြီ။ အဓိက ပစ်မှတ်ကတော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကလေးသူငယ်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ဒါအတွက် ကမ္ဘာပေါ် မှာလည်း ပွဲစားတွေ အများကြီးပဲ။ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတွေ တော်တော် များများဟာ အခြားနိုင်ငံတွေကို ခိုးထုတ် ခံနေရ၊ ပြီးရင် ညှင်းပန်း နှိပ်စက် ခံနေရပြီး၊ အချို့ဆို လိင်အလုပ်သမားတွေအဖြစ် သူတို့ ဘဝကို ရပ်တည် နေရတယ်။ ဘယ်သူကမှ သူတို့ရဲ့ နာကျင်မှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေကို နားလည်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးက သူတို့ရဲ့ အဝတ်ဗလာနဲ့ ပုံတွေကိုသာ မြင်ချင်ကြပြီး၊ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုပဲ အပျော်တမ်း ဒါမှမဟုတ် အပျင်းပြေအတွက် ခဏတာ သိမ်းပိုက် ထားချင် ကြတာပါ။ ဒီလို သနားစရာကောင်းတဲ့ ဘဝတွေကို ကြိုးဆွဲ ချုပ်ကိုင်ထား ရအောင် လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေက တကယ်ကို အောက်တန်း ကျတယ်။ ဒီ ဘဝပိုင်ရှင်တွေ အတွက် အကြောက်တရားကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတိုင်းမသိ သော စွမ်းအားများကို ဘုရားသခင် ပေးသနားတော် မူပါလား။

အခု ကျွန်တော်က အချိန်အတော်ကြာမှ ကျွန်တော့်ဆီ လာလည်မယ့် ကျွန် တော့်ရဲ့ အခင်ရဆုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ကြိုဖို့ စင်္ကြံမှာ ရပ်စောင့်

နေတာပါ။ သူ့ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့ရမယ်လို့ မထင်ထားတော့ ကျွန်တော် အရမ်း ပျော်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ကိုး။ တော်တော်ကြာကြာ စောင့်လိုက်ပြီးမှပဲ ရထားက ဆိုက်လာတော့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ရှာမတွေ့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ်ပူ သွားတယ်။ ကျွန်တော်ပဲ အတွေးလွန်ပြီး၊ အရမ်း စိတ်ပူ မိနေသလား။ ဘယ်လိုလုပ် သူ့ကို မတွေ့ရတာလဲ။ ကျွန်တော် ဒါတွေပဲ စဉ်းစားမိပြီး၊ ပျာယာ ခက်နေမိတယ်။

အချိန်နည်းနည်း ကြာတော့ ကျွန်တော် ရထားပေါ် တက်ပြီး၊ သူ့ကို ရှာ ကြည့်တယ်။ ရထား အတွဲတိုင်း လိုလို လိုက်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မတွေ့ သေးဘူး။ အဲဒါနဲ့ အရာရှိ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

"ညီလေး ဘာရှာနေတာလဲ"

"ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ရှာနေတာပါ။ သူ ဒီရထားနဲ့ လိုက်လာမယ် ဆိုလို့ပါ"

"သူ့နာမည်က"

"ရက်ရှ်ရှာမား ... သူ Jaipur မြို့က လာတာပါ"

"အိုခေ။ စိတ်သိပ် မလှုပ်ရှားပါနဲ့ ... ညီလေး။ အစ်ကို စီးနင်း လိုက်ပါတဲ့ လူစာရင်း စစ်ကြည့် ပေးမယ်။ အဲဒါဆို ရှာရတာ ပိုလွယ်မှာပါ"

"အိုခေ"

အရာရှိက ပထမတန်းတွဲကို သွားပြီး၊ နာမည်စာရင်းကို သေချာ စစ်ကြည့် ပြီးတော့ အော်ပြော လိုက်တယ်။

"ဒီမှာ နာမည်တော့ တွေ့ပြီ"

ကျွန်တော် စာရင်းကို လိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး၊ သူ့နာမည်ကို သေချာ ကြည့်

တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ချက်ချင်း ရှာပေးဖို့ တစ်ခါတည်း အကူအညီ တောင်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကလေး ဘဝတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကိုတောင် သတိ ရသွားသေးတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စစ်တုရင် ထိုးလေ့ရှိတယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပွဲတိုင်းလိုလို အမြဲ နိုင်တယ်။ အဲအချိန်ကျရင် ကျွန်တော်က သူ့ကို "ငါ့ကို တစ်ခါ လောက်တော့ ပေးနိုင်ပါဦးဟ" ဆိုပြီး အော်ပစ် တာပေါ့။ သူက ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာပြန်ပြောလဲဆိုတော့

"အနိုင်ရတဲ့ သူတွေကတော့ ဘယ်တော့မှ သူတို့ရဲ့ နေရာကို ဖယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင် မင်းစိတ်ကျေနပ်မှု ရတဲ့အထိ ကြိုးစားမှပဲ ဖြစ်မှာ" တဲ့။

"နေပါ။ ငါ အဲဒါတွေ မကြားချင်ဘူး" ဆိုပြီး ကျွန်တော်တော့ ရှုံးမဲချည်း မဲခဲ့တာ။

သူကတော့ ရယ်နေတာပေါ့။

အရာရှိက ကျွန်တော့်ကို စကား ဆက်ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် သတိ ပြန်ကပ် သွားတယ်။

"သူ အရေးကြီးကိစ္စ ပေါ်လာလို့ တခြားဘူတာမှာ ဆင်းနေခဲ့တာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆက် လာမယ်လို့ ဆက်သွယ်ခဲ့တာ"

"ထူးဆန်းလိုက်တာ"

"အင်း"

မျက်တောင် တစ်ခတ်မှာပဲ ရုတ်တရက် သံလမ်းကို ဖြတ်လာတဲ့ လူတစ်

ယောက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင် လိုက်တယ်။ သူက အင်္ကျီလက်ရှည် အမည်း၊ ဘောင်းဘီအမည်း ဝတ်ထားပြီး၊ မီးခိုးရောင် ခေါင်းစွပ်က ခေါင်းတစ်ခုလုံးကို ခြုံထားတဲ့ အပြင် ခေါင်းစွပ် အစက သူ့ရဲ့ နှာခေါင်းထိ ကျနေ သေးတယ်။ သူဘယ်သူ ဆိုတာကို မှန်းဖို့ တော်တော် ခက်တယ်။ "တကယ်ကို တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့လူပဲ" ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိတယ်။

နောက်ပြီး ညဘက်မှာကို တလက်လက် ဝင်းနေတဲ့ ရွှေရောင် လက်ပတ် နာရီလေးကို ဝတ်ထား သေးတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ရွှေရောင်နာရီ။ ရက်ရှ်ဆီမှာ လည်း ရွှေရောင်နာရီ တစ်လုံးရှိတယ်။ ကျွန်တော် မှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရွှေရောင် လက်ပတ်နာရီ ဝတ်တဲ့သူမှ မရေမတွက် နိုင်အောင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အူတွေ၊ ကလီစာတွေကိုက ဒါ ရက်ရှ် ... သူပဲလို့ ပြောနေတယ်။ အဲလိုနဲ့ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လှမ်းခေါ် လိုက်တယ်။ အဲဒီလူက ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော့် မျက်လုံး တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်ပဲ လူမှား ခေါ်လိုက်မိတာ ထင်တယ်။ အရာရှိက "အဲတစ်ယောက်လား" မေးတော့ ကျွန်တော်လည်း "မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်" ဆိုပြီးပဲ ဖြေတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဖုန်းနှစ်ခါ ခေါ်လိုက်တယ်။ နှစ်ခါလုံး "ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာ ပြင်ပ ရောက်နေတယ်" ပြန်ဖြေတော့ ကျွန်တော်လည်း တော်တော် ခေါင်းပူသွားတယ်။

အရာရှိက စိတ်အေးအေး ထားပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ရယ်၊ နောက်ရက် ရောက်လို့မှ ဆက်သွယ်လို့ မရရင်တော့ ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားဖို့ အကြံပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လှည့် လာလိုက်တယ်။ အဲတော့မှပဲ ကျွန်တော်လည်း ဘူတာရုံမှာ လူတောင် သိပ်မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ သတိ ထားမိတယ်။

တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လောက်ပဲ။ ကျန်တာကတော့ မူးယစ်ဆေးတွေ သုံးထားပြီး၊ သတိလက်လွတ် အိပ်နေကြတဲ့ အချို့လူတွေ၊ အချို့ကျ စားစရာ လေး ဘာလေး တောင်းစားတဲ့ သူတွေ ...

ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်ဖို့ ဘယ်ယာဉ်မှ မရဘူး။ အိမ်မှာ စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော့် အမေကတော့ သေချာပေါက် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူ နေတော့မှာ။ မိဘတိုင်းက သူမွေးထားတဲ့ သားသမီးတိုင်းကို ချစ်ကြ၊ စိုးရိမ်ကြ တာပဲ လေ။

ကျွန်တော့်ဖုန်းသံ မြည်လာတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် အမေ။ ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်အမေ စိတ်ပူ နေတာပေါ့။

"ဟယ်လို"

"သား အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ အချိန်လေး ဘာလေး ကြည့်ဦး။ ဒီ ခေတ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ မလုံခြုံတော့ဘူး။ အိမ်ကို တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ပြန်ခဲ့။ ပြောတာ ကြားလား"

"သား ရက်ရှ်ကို စောင့်နေတာ။ Jaipai မြို့ကနေ ဒီကို သူ ဒီနေ့လာမယ် ပြောထားလို့"

"ရက်ရှ် ... သူက ဘယ်လိုလုပ် လာနိုင်မှာလဲ။ သူက နှစ်တော်တော် ကြာ အောင် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတာ။ Jaipai မြို့က စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်က သူ့ကို ဆေးကုသ ပေးနေတာတဲ့။ သူ့အမေဆီကနေ အမေ ကြားထားတာ"

"ဘယ်လို"

ကျွန်တော်ဖြင့် ကျွန်တော့်နားကို ကျွန်တော် ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ လူ တစ်ယောက်က ပုံမှန်ပဲ ခင်ဗျားကို စကားပြောရင် သူ့ကို စိတ်ဝေဒနာရှင်လို့

ယုံဖို့ ခက်တယ်မလား။ ရက်ရှ်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဖုန်းပြောတဲ့ အခါတိုင်း အားလုံး ပုံမှန်ပဲ။ ဘာမသင်္ကာစရာမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း "အိမ်ပြန် ရောက်မှ ဒီအကြောင်း ဆက်ပြောမယ်လေ" ပြောပြီး ဖုန်းချ လိုက်တယ်။

ပြန်လာနေတဲ့ လမ်းမှာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တဲ့ လူထူးဆန်းကို သတိရသွား ပြီး၊ သူ့အကြောင်းကိုပဲ ဆက်တွေး နေမိတယ်။ သူ့ကို ရက်ရှ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာက ...

လူတစ်ယောက်ကို အမြင်နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်လို့ မသင့်ပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်တဲ့ ပုံကို ကြည့်ရင် အဲလူဟာ မကောင်းတဲ့လူ ဒါမှမဟုတ် မူးယစ် ဆေး လှည့်ရောင်းနေတဲ့ လူလို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ထင်မှတ်လို့တော့ ရတယ်။ ညကလည်း တဖြည်းဖြည်း မှောင်တော့နေပြီ။

ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ ညစာစားပြီး၊ တစ်ခါတည်း တန်းအိပ် လိုက်တယ်။ တစ်ညနေလုံးလည်း ကျွန်တော်က ဘူတာမှာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို စောင့်နေခဲ့တာ ဆိုတော့ ပင်ပန်းခဲ့တာလည်း ပါတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ တစ်ချက်ကတော့ လူစာရင်းထဲမှာ ‘ရက်ရှ်’ နာမည်တော့ ရှိ ပြီး၊ ဘာလို့ သူ့ကို မတွေ့ရတာလဲ။ သူ ရထားလက်မှတ်တော့ ဝယ်ပြီး၊ စိတ် ပြောင်းသွားလို့ မလာတော့တာလား။ သူက စိတ်ဝေဒနာရှင် ဆိုရင်ရော ဒါ တွေ အားလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို လုပ်မလဲ။
